

GILLIAN
McALLISTER

YKSI
MUIDEN
JOUKOSSA

»Oivaltavia käännteitä, henkeäsalpaavia
paljastuksia ja upeasti toteutettuja hahmoja.
Kertakaikkisen loistava.»

Lisa Jewell, kirjailija

Suomentanut Salla Voutilainen

WSOY

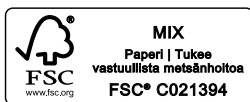
GILLIAN McALLISTER

SUOMENTANUT SALLA VOUTILAINEN

YKSI MUIDEN JOUKOSSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Just Another Missing Person

Copyright © 2023 by Gillian McAllister

Suomenkielinen laitos © Salla Voutilainen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52166-3

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

*Neil Greenoughille, koska jokainen kirjailija
tarvitsee avukseen auttavaisen ja kekseliään
(ja vilpittömän) entisen poliisin.*

Prologi

Jokin oli pielessä. Julia arvasi sen tavasta, jolla Genevieve ryntäsi häntä kohti. Genevieve syöksähti monikerroksisen parkkihallin ovesta ja antoi sen heilahtaa perässään kiinni hätäisen, kaoottisen, seiniä rusikoivan pamahduksen saattamana. Julian ensimmäinen ajatus oli, ettei hänen olisi pitänyt antaa Genevieven mennä yksin. Julia oli vastannut työpuheluun, ja Genevieve oli lähtenyt maksuautomaatille itsekseen. Ja nyt...

»Äiti?» Genevieve huusi säännätessään häntä kohti. Tyttö näytti ahdistuneelta ja kalpealta loisteputkien valossa, silmämeikki pitkin kasvoja. Hän vilkuili selkensä taakse hätäntynyt katse silmissään. Julian vatsassa alkoi velloa pelko. Sydämen syke takoi ruumiin hälytyssireeninä kaikkialla hänen kehossaan: käsissä, jaloissa, hartioissa. *Jokin on pielessä. Jokin on pielessä, jyskytti sydän.*

Sitten Genevieve osoitti veren tahrिमalla kädellä taakseen. »Sinun pitää tulla.»

OSA I

OLIVIA

Ensimmäinen päivä kateissa

1

Julia

Julia pähkäilee, onko hän joskus pidättänyt miehen, joka istuu parin pöydän päässä. Vaimon ja kahden lapsen kanssa liikkeellä oleva mies tilaa kinuskijuustokakua, ja Julia on melko varma, että on nostanut miestä vastaan murhasyytteen. Valaistus on hämärä, vaikea sanoa varmasti.

Julia pitää katseensa ruokalistassa ja yrittää pimittää havaintonsa mieheltään ja tyttäreltään.

»Eikö Nando's olekin nykyään aika nolo?» Genevieve sanoo. Julia hymyilee nokkelalle ainokaiselleen.

»Ai millä tavalla?» Julian aviomies Art äkämystyy. Art niin kuin Art Garfunkel. Englanninopettaja, pedantti, jahkailija, viimeinen tekstiviestien puolipilkuttaja. Ja vielä vähän aikaa sitten Julian elämän rakkaus.

Juustokakku tuodaan mahdollisen murhaajan pöytään. Julia katsoo miestä, kun tämä kohottaa katseensa. Miehellä on kaksi puhelinta, kumpikin alassuin pöydällä edessään. Pomminvarma rikollisen merkki. Julia on aika varma, että se on hän. Jokin kulmakarvoissa...

»Äh, no siten vain – 'aina maistuu Nando's' ja sitä rataa. Antakaa nyt olla», Genevieve sanoo. Hän ottaa ruokalistan käteensä. Musta halterneck-paita on tungettu korkeavyötä-
höisiin farkkuihin. Isot, kultaiset korvarenkaat. Genevieve näyttää upealta, mutta ei olisi moksiskaan vaikkei näyttäisi. Juuri sellainen hän on, tekee mitä ikinä tahtoo. Välillä Julia on tyytyväinen siitä, että on kasvattanut niin vahvan naisen. Välillä ei niinkään.

Kello on seitsemän illalla, eikä Julia oikein saata uskoa, että on täällä. Ettei mitään estettä ilmaantunut, että hän pääsi ravintolaan asti.

»Täältä saa hyvää kanaa», Art sanoo lauhkeasti, kenties hieman loukkaantuneena, hänhän ravintolan valitsi.

Juustokakku on melkein syöty. John. Mies taitaa olla nimeltään John. Julia vilkaisee miestä uudestaan ja hivuttaa puhelimen esiin. »John murha Portishead», hän naputtelee Googleen. Hän on varma, ettei miehen pitäisi olla vielä vapaalla jalalla. Kaupungin keskustassa tehty puukotus, brutaali sellainen. Mies sai elinkautisen eikä kovinkaan kauan sitten.

Google-haku on liian laaja, tuloksia liian paljon. Juuri kun Julia suunnittelee eri hakusanojen käyttämistä, puhelin livertää: asemalta soitetaan.

»Rikoskomisario Day», päällikkö sanoo Julian henkilökohtaiseen puhelimeen, jota hän aina käyttää, ja Julian mieliala lähtee sukeltamaan tuttua reittiä. »Saatiin juuri korkean riskin katoamisilmoitus», pomo sanoo, ja Julian mieliala painuu pohjamutiin.

Julia huokaisee. Ei peri-peri-kanaa, ei jutustelua Genevieven kanssa. Pelkkää työtä. Tätä hänen työnsä on. Tätä se on,

hän toistaa itselleen. Siitä on tullut hänen mantransa kahdenkymmenen poliisivuoden aikana.

Julialle kerrotaan lisätiedot, ja hän jää tuijottamaan pöytää. Kadonnut on kaksikymmentäkaksivuotias nainen. Ei mielenterveysongelmia. Nähty eilen turvakamerakuvassa. Kämpvikset tekivät katoamisilmoituksen, kun hän ei tullut kotiin. Siinä ovat faktat.

Mutta faktojen takana on jotain muuta, siitä Julia on varma. Jotain muuta. Jotain mitä hän ei osaa vielä nimitä. Syvä etsivänvaisto sanoo niin. Julia värisee hämärästi valaistussa ravintolassa.

»Pitää mennä», hän sanoo juuri kun hänen ruokansa tuodaan. Höyryävä maissintähkä, perunasurvosta, kanaa... hän katsoo annosta kaihoten.

Hän nousee seisomaan ja vilkaisee ehkä-murhaajaa heidän vasemmalla puolellaan. »Jos näette hänen lähtevän», Julia sanoo matalalla äänellä Artille ja Genevievelle, »voisitko ottaa rekisterinumeron ylös?»

Julia on aina ollut liian pehmeä poliisiksi. Hän ajattelee sitä kiirehtiessään sisään poliisiasemalle briiffaamaan muita ja pysähtyy katsomaan vanhaa informanttiaan, Pricea, josta on aina pitänyt liian paljon. Mies istuu yhdellä aulan penkeistä, kasvonpiirteet on aseteltu yllättyneeseen ilmeeseen, pysäytetty kuin joku olisi hetkeksi seisauttanut maailman-kaikkeuden.

Julia on kysymäisillään, miksi Price on täällä. Hän ei voi mitään itselleen, sellainen hän on, vaikka olisi kuinka monta muuta hommaa kesken. Jos Juliaan viiltäisi haavan, hän vuotaisi uteliaisuutta niitä kohtaan, joista välittää, eli kaikkia.

Price on ristinyt nilkkansa ja heilauttanut käsivarren metallituolin selkänöjan taakse, on täällä näennäisesti kuin kotonaan, mutta Julia tietää, että informanttia pelottaa. Tietenkin pelottaa, käyhän hän kauppaa tiedolla – hyödykkeistä vaarallisimmalla.

Pricella on punaruskea tukka, johon hän levittää niin pakusti geeliä, että punaisuus tummenee huomiota herättämättömän ruskeaksi. Pisamia. Herkästi palava ja punastuva iho. Hän on skotlantilainen, alun perin Glasgowista, ja puhuu yhä korostaen, vaikka muutti tänne etelään jo kaksikymmentä vuotta sitten, seitsemäntoistavuotiaana.

»Mikä sinut tänne toi?» Julia kysyy seistessään Pricea vastapäätä tyhjässä aulassa. Ilmassa leijuu teollisen siivousvahan ja syytetyille tarjottavien tympeiden aterioiden haju. Moni niistä sisältää lihaa, joka ei jostain syystä tarvitse jääkaappisäilytystä mutta säilyy monta vuotta.

Suurin osa lampuista on pimeänä. Julian mielestä poliisi-asema on tällaiseen aikaan mahdottoman romanttinen, kuin suljettu museo, jossa vain Julia saa käydä, kuin elokuvan pysäytyskohtaus, jossa hänellä, ja vain hänellä, on lupa vaellella.

»Yks sun toinen», Price virkkoo. Price on fiksu, laskelmoiva, hänellä on syynsä olla kertomatta Julialle.

»Eli?» Julia kysyy. Price ei ole juuri koskaan kuulusteltavana, hän informoi ainoastaan Juliaa. Mies on nokkela, liukas ja hauskakin, eikä koskaan päädy pidätetyksi asti. Julia on hoitanut asioita hänen kanssaan lähes pelkästään näiden seinien ulkopuolella.

Heidän luokseen tulee konstaapeli kädessään yksi ainoa kupillinen aseman kahvia. Julia vilkaisee kuppia. »Ai teit sitten vain itsellesi?» hän toruu. Konstaapeli ei reagoi.

Julia vilkaisee Pricea, huokaisee uudestaan kävellessään henkilökunnan tiloihin aseman perälle ja suuntaa keittiöön. Hän keittää kupillisen teetä, lisää kolme palaa sokeria ja paljon maitoa osittain siksi, että juoma olisi vaarattomampi, höyryävän kuumaa teetä ei sallita, koska sitä voi käyttää aseena. Kuppi lämmittää Julian sormia. Hänen tekisi mieli juoda se itse, koska ei ole koko päivänä tullut juoneeksi kuin yhden lasillisen, Nando'silla, mutta hän ei juo. On liian paljon tehtävää. Julian pitää selvittää, mistä Pricen jutussa on kyse. Hän haluaa seurata ravintolassa ollutta murhaajaa. Ja sitten pääasia: hänen pitää näköjään löytää kadonnut nainen.

Kun Julia palaa teen kanssa, Price odottaa käsi ojossa. »Ahh, neitonen», hän myhäilee ilahtuneena. Siemaisee. »Sokeriakkin. Olen tipin velkaa. Paljonko on kymmenen prosenttia ei mistään?» Price rähäyttää naurun. Hän on kärkevä, mutta yksi asia on varma: jos heidän roolinsa vaihdettaisiin, Pricekin toisi Julialle teetä.

Julia hymyilee ja väistää konstaapelin katsetta. Tuomitukseen kollega hänet yleistävällisyydestä, se on pienempi paha kuin maata yöllä valveilla miettimässä Pricea ja sitä, onko mies saanut lämmintä juotavaa koko päivänä tai viikkona. Julian erityisosaamisalaa on murehtiminen keskellä yötä. Ja itse asiassa keskellä päivääkin.

»Onnea matkaan, okei?» Julia sanoo Pricelle. Mies kohottaa teekuppia äänettömään skoolaukseen.

Kun Julia palaa työhuoneeseensa ennen tiimin briiffaamista, hän tarkistaa murhaajan tiedot. Oli se John, John Gibbons. Julia saa vartijalta vahvistuksen, että tuomittu on edelleen vankilassa, HMP Bristolissa. Ravintolassa olleen miehen täytyi olla joku muu. Kello lähestyy iltakahdeksaa ja

kaksi hommaa on hoidettu, yksi jäljellä, kun Julia painaa leuan käsiinsä ja ajattelee ruokakaupan myyjän työtä. Mutta ei hän rakastaisi mitään muuta. Ei tällä tavalla. Eikä kukaan pysty tasapainoiseen suhteeseen sellaisen kanssa, mitä rakastaa.

Julia kiinnittää Olivian Polaroid-kuvan neuvotteluhuoneen valkotaululle. Huone on vanha ja väsynyt: matala katto, kaamea kokolattiamatto. Jostain syystä siivoojat eivät käy siellä yhtä usein kuin muissa huoneissa, ja siellä pesiikin iki-vanhoja kahvikuppeja, Portisheadin joka paikkaan tunkeva kostea tuoksu ja vanhojen tutkimusten jämäpapereita.

Iltataivas on suljettu 1970-luvun pystykaihtimien taakse, ja niitä katsoessaan Julia miettii, onko hän viettänyt useampia iltoja tässä huoneessa kuin missään muualla. Tämä ei ole lämmin Nando's jossa istua oman lapsen kanssa, mutta hasua kyllä huone on jotain vieläkin väkevämpää: Julialle tämä on koti. Julia ottaa kengät jalastaan kuin tunnustaisi asian ja omistautuu tutkinnalle, omistautuu roolille, johon hänen on astuttava ainakin joksikin aikaa. Hän on rikostutkija, jolle kaikki muu on toissijaista.

Tiimin jäsenet tulevat sisään väsyneen näköisinä. Osa ei ollut ehtinyt vielä lähteä. Osa on soitettu takaisin illalliselta, treffeiltä tai vanhempainillasta. Portisheadissa ei ole omaa esitutkintaryhmää vakavia tapauksia varten. Kun katoaminen arvioitiin korkeariskiseksi, ryhmä koottiin häthätää ja muista tiimeistä kutsuttiin konstaapeleja ja analyytikkoja, ja Julia toivoo, että mukana on hyviä tyyppisiä. Hän tykkää kenestä tykkää. Eikä voi sille mitään.

Julia tarkastelee Olivian valokuvaa. Nuori nainen on pitkänhuiskea ja vaalea, mutta nenän seudulla on vahvuutta,

mikä tekee hänestä vaikuttavan. Julia kurottaa suoristamaan Polaroidia. Sinitarra kuvan takana on kelvotonta, vanhaa ja kuivaa, poliisin budjetti kun on mitä on. Kuva on Olivian passista, koska Instagram-kuvat olivat liian taiteellisia: sydänaurinkolaseja ja jäätelötötterön takaa kurkkimista. Olivialla on leveä hymy ja vinot hampaat. Täydellistä epätäydellisyyttä, nuorille ominaista valovoimaisuutta.

Julia katsoo kuvaa silmiin ja ajattelee, että kukaan ei ole oikeasti kateissa, ei itseltään. Vain heiltä, jotka jäävät.

Julia ei vielä tiedä, mikä Olivian kohtalo on, mutta omansa hän tietää jo, se on unettomuus. Salassa pidettävien asioiden liikaa pohtimista kotona. Genevieve, joka on jo liian paljon Julian kaltainen, takertuu juttuun. Art tuntee jäävänsä ulkopuolelle, vaikei koskaan sano niin.

Kaksi analyytikkoo keskustelelee viime yönä pidätetystä miehestä. »Koriste-Buddhia», David sanoo Brianille.

»Buddhia –»

»Kun ne tutkittiin rikosteknisessä, kävi erittäin selväksi, että hän laitto niitä –»

»No niin», Julia sanoo ja tukahduttaa hymyn. Hän tietää tapauksesta kaiken. »Riittää jo Buddhat ja –»

»Onhan meillä joku hyvä mielenkiintoinen juttu?» kysyy Jonathan, Julian suosikkikonstaapeli. He ovat työskennelleet yhdessä viisitoista vuotta. Jonathan aloitti Julian analyytikkona ja pätevoityi sitten rikospoliisiksi. Jo silloin kun toinen oli virka-asemaltaan paljon alempana ja vastasi teletietoraportoinnista, Julialla oli tapana syödä lounassämpylänsä tämän kanssa ulkona muurilla, ja hän oli iloinen löydettyään itsensä kaltaisen ihmisen, yksityiskohtatyypin, joka aina, ihan aina otti työt mukaan kotiin joko emotionaalisesti tai

konkreettisesti. Jonathanin pätevädyttyä Julia onnistui pitämään hänet suurrikosyksikössä lunastamalla vastapalveluksen.

Julia ilmehtii monitulkintaisesti eikä vastaa vielä. »Tuo saa luvan olla kyllä», Jonathan sanoo. Hän on yhtä sinnikäs kuin Juliakin ja epäilemättä analyytikkotaustansa ansiosta tuntuu loihdivan tietoja sekunneissa. Hänen suoraviivainen strategiansa on vain kysyä ja kysyä: puhelinyhtiöiltä, lentoyhtiöiltä, keneltä tahansa. Hän yksinkertaisesti toistaa pyyntönsä ja soittaa sitten yhä uudestaan. Jonathanin iskulause on: »Voin odottaa linjalla.» Hän näpyttelee usein tietokonettaan puhelin olkapään ja korvan välissä, niin että puhelinpalvelukeskuksen taustamusiikki erottuu heikosti.

Neuvotteluhuoneessa on hyytävän kylmä, ja kokolattiamaton kylmyys tunkee sukkahousujen läpi. On huhtikuun loppu, mutta silti hyistä, yhtä kylmä kuin tammikuussa. Nathan Best, Julian kakkossuosikki rikosylikonstaapeleista, huomaa Julian katsovan ulos. »Huomenna tulee lunta», Nathan sanoo. »Hemmetinmoinen pila.»

»Lumihan pidentää säilymisaikaa», Jonathan heittää.

»Ei nyt puhuta säilymisestä», Julia huudahtaa. »Puhutaan elävien ihmisten löytämisestä.»

»Onko tämä samanlainen kuin se viimevuotinen? En pysty siihen uudestaan, ihan tosi», Jonathan sanoo. Julia arvostaa kollegan rehellisyyttä, hänestä tuntuu samalta. Sadie-niminen nainen katosi viime keväänä kotimatallaan, hänetkin nähtiin valvontakamerassa. Ainoa toivoa herättävä elementti oli se, että Sadie oli ottanut mukaan passinsa – joskaan sitä ei missään vaiheessa käytetty millään lentokentällä. Tutkinta jatkui kuukausitolkulla, ja puolivälissä

saatiin näköhavainto, joka ei johtanut mihinkään mutta sai kaikki tolaltaan. He ponnistelivat entistäkin kovemmin, etsivät yhä laajemmalta alueelta, tilasivat valtavia määriä tietietoja, pidättivät ja kuulustelivat monia lähiseudun parafieleiksi tiedettyjä ihmisiä, seurasivat yhä epätodennäköisempiä johtolankoja. Aivan hiljattain oli ollut puhetta tapauksen rekonstruoinnista, mutta tiedot olivat niin niukkoja, ettei siinä tuntunut olevan järkeä. Rekonstruktio toimii vain silloin, kun suuri yleisö muistaa katoamistapauksesta pimeen tön jääneitä yksityiskohtia.

Jonathan viittilöi kädellään niin holtittomasti, että läikäyttää teetä matolle. Tahra jäänee siihen ikuisiksi ajoiksi. Tällaista poliisiarki on. Ei päätä huimaavia takaa-ajoja, ei salaisia soluttautumistehtäviä. Vain epämääräinen ja jatkuva riittämättömyyden tunne, kauhtunut toimistoympäristö ja jossain sen tuolla puolen paikka, jota on vaikea nähdä mutta joka on siitä huolimatta maaginen: elämä ja kuolema. Ja *sen* tuolla puolen työn aiheuttamat arvet. Sadieta ei nähty enää koskaan, vaikka Julia yritti parhaansa, ja sen seurauksena häntä ei tuominnut pelkästään kadonneen naisen perhe, joka syytti poliisia laiskuudesta, vaan myös aviomies, joka syytti häntä avioliiton heitteillejätöstä.

Julia muistaa hyvin elävästi esitutinnan keskeyttämisen jälkeisen päivän. Kukaan heistä ei voinut hyväksyä asiaa. Loppua kohden he kävivät läpi kaikenlaista, mikä oli tutkittu jo kahteen kertaan. Silkasta epätoivosta. Sinä päivänä, kun juttu hyllytettiin, Julia meni suoraan kotiin, kävi keskellä päivää sängylle makaamaan ja tuijotti ulos kattoikkunasta. Artin syntymäpäivä oli mennyt sivu suun. Auto odotti vuositarkastusta. Kuukauden välein kokoontuva lukupiiri oli

jäänyt väliin neljä kertaa peräkkäin. Muut lukupiiriläiset eivät ole poliiseja eivätkä siis ymmärtäneet. Eikä Julia voinut ajatella mitään muuta kuin kadonnutta naista ja tämän näky-mätöntä, kammottavaa, todennäköistä loppua ja sitä, kuinka oli pettänyt naisen.

Rikosylikonstaapeli Poole tulee huoneeseen. »Anteeksi», hän sanoo. »Päästin diilerin tämän takia vapaalle jalalle, niin että tämän on parempi olla hyvä.»

Julia tuntee rentoutuvansa ajatellessaan, kuinka Price menee menojaan ja vielä ilmainen tee mukanaan. Tyyppi onnistuu aina laskeutumaan jaloilleen. Hänet kutsutaan kuultavaksi uudestaan, mutta hän selviää siitäkin.

Julia nappaa punaisen tussin ja piirtää nuolen valkotalun poikki. Tussi vingahtaa, ja huoneeseen laskeutuu hiljaisuus kuin hän olisi kilauttanut lasia.

Julia alkaa puhua. »Tämän verran tiedetään. Olivia Johnson on kaksikymmentäkaksivuotias. Lempinimi Pikku O. Työs-kentelee markkinoinnissa. Huhtikuun kahdeskymmenes-seitsemäs hän allekirjoittaa kimppekämpän vuokrasopimuk-sen. Huhtikuun kahdeskymmeneskahdeksas, toissa päivänä, hän muuttaa siihen kämppään Portisheadin keskustaan.» Julia vilkaisee Bestiä, joka näyttää huolestuneelta, ja sitten Jonathania, joka näyttää valmiilta tarttumaan haasteeseen.

»Hän viettää yön huoneessaan, purkaa osan tavaroista ja lähtee sitten seuraavana aamuna työhaastatteluun Bristolin keskustassa sijaitsevaan markkinointiyritykseen nimeltä Reflections. Emme tiedä vielä, missä hän työskenteli aikai-semmin, mutta uudelle vuokraisännälle lähetettyjen sähkö-postien perusteella hän muutti Walton Baysta. Myöhään illalla hän lähettää kämppiksilleen tekstiviestin, jossa lukee *Tulkaa*.

Perässä sydän. Viestissä ei ole sijaintia. Aikaisemmin illalla hänet nähtiin valvontakamerassa Portisheadin pääkadulla. Tallenne on meillä. Tänään aamulla kämppikset ilmoittivat hänet kadonneeksi. Tässä on ollut pientä viivettä, mutta isää on kuultu sillä välin puhelimitse, ja hän on ollut avulias.»

Kämppiksille lähetetty tekstiviesti vaivaa Juliaa kaikkein eniten. *Tulkaa* <3 Se on hyvin naistyyppillinen hätähuuto, lähetetty yhdestä ainoasta syystä: pelastuksen toivossa. On asioita, joita ei tiedä vain siksi, että on poliisi; ne tietää siksi, että on nainen.

He käyvät läpi Julian saamat tiedot. Olivian ystävät, tutut, Instagramista kaivetut kantapaikat, ja sitten Julia alkaa jakaa tehtäviä ajatellen, kuinka kovasti tämä kiinnostaisi Genevieveä. »Antaisin mitä vain jos pääsisin mukaan briif-faukseen», tyttö sanoi hiljattain. Aikaisemmin Genevieven suhtautuminen vaihteli, mutta nykyään hänellä on suorainen pakkomielle niin sanotusta *true crimesta*, jota Julia kutsuu työkseen.

»Ei mistään hinnasta», Julia oli vastannut. Genevieven kasvava kiinnostus poliisityötä kohtaan huolettaa Juliaa, koska tilanne on mikä on, mutta sen keskustelun aika ei ole nyt.

Poole keskeyttää ennen kuin Julia ehtii kunnolla aloittaakaan. »Mistä riskialttius?» hän tiedustelee. Julia ei ylläty. Poole on vastarannan kiiski, sellainen ihminen, joka sopivissa olosuhteissa väittäisi vaikka omaa olemassaoloaan vastaan. »Ihan vain ollakseni paholaisen asianajaja», hän lisää kuin näyttääkseen toteen kaiken, mitä Julia ajattelee. Jeesus. Eikö se olekin yksi elämän totuuksista, että jokainen, joka kokee tarvetta leikkiä paholaisen asianajajaa, on tiukan paukun ja panon tarpeessa? Hanki elämä, Julia ajattelee purevasti.

»Ei aikaisempia tiedettyjä mielenterveysongelmia, viehättävä nainen liikkeellä yöaikaan oletettavasti yksin, kämppiksille lähetetty tekstiviesti pyytää tulemaan. Kannattaa varmaan selvittää, eikö?» Julia sanoo sen sijaan, että kertoisi mitä oikeasti ajattelee, mutta hänen äänensä on siitä huolimatta terävä.

»Okei», Poole sanoo, nostaa kädet ylös ja pyyhkäisee toisella kaljua päätään. »Ei tarvitse juliasaarnata.»

Julia puhuu Poolen päälle, antaa ohjeita valvontakameratallenteiden ja teletunnistetietojen keräämiseen, vanhempien muodolliseen kuulemiseen, kämpppisten kuulemiseen, sormenjälkietsintään. Julian strategia on aina samanlainen: kun ihminen katoaa, tapaukseen upotetaan mahdollisimman aikaisessa vaiheessa mahdollisimman paljon aikaa ja rahaa. Julia noudattaa otollisen aikaikkunan periaatetta: hoida ensiaskelet oikein, niin muu hoituu kyllä. Hän ei käsitä, miksi kukaan toimisi eri tavalla. Informaatio on korvaamatonta ja sitä tarvitaan reilusti. Lopulta se kertoo heille, onko Olivia piilosilla, siepattu vai kuollut, muuta lopputulosta ei ole.

Julia haluaa alaistensa raportoivan hänelle kasvotusten ja paneutuu mielellään näytille tuotaviin konkreettisiin asioihin. Se teettää enemmän työtä kuin rikoskomisariolla milloinkaan pitäisi olla, mutta minkäs teet. Ei sähköpostista tai kuivasta valvontakameratallelneraportista saa tuntumaa.

Jonathan istuu Julian työhuoneessa ja katsoo järkähämättä ulos sälekaihtimien läpi, joiden asennuksen Julia maksoi viime vuonna. Julia tietää, ettei se ole normaali käytäntö, mutta kukaan ei estänyt, ja nyt hänellä on valkoiset

puusäleikaihtimet, jotka hän voi panna kiinni sulkeakseen maailman ulos tai avata päästääkseen auringonpaisteen sisään. Koko oikeanpuoleinen seinä on pelkkää ikkunaa ja kauniita sälekaihtimia ihan niin kuin kotona. Työhuone on säännöllisen neliön muotoinen ja sen kulmatyöpöytä täynnä esineitä, jotka hän on ostanut omilla rahoillaan: Nextin lamppu, Applen Mac, koska hän tykkää Applesta enemmän kuin muista tietokoneista. Toisin sanoen huone on asemalle siirretty osa Julian kotia.

Kello on kirinyt pari tuntia eteenpäin, ja viisarit osoittavat hieman yli iltakymmenen. Julia on koordinoinut yhä kasvavaa etsijöiden, analyytikkojen ja rikostekniikan väen joukkoa. Hän on mielissään nähdessään Jonathanin, joka on riisunut suuret, mustasankaiset silmälasinsa ja hieroo silmiään. Jonathanin vihkisormus osuu pöytään, kun hän poimii silmälasit käteensä ja panee ne takaisin.

Jonathanin vaimo synnytti vasta jokunen kuukausi sitten. Julian piti pakottaa Jonathan pitämään vapaata. Tuore isä palasi töihin kuitenkin viikon verran etuajassa silmätuikkien silmänräpäyksessä muuttuneen elämän iloa. Hän rakastaa vauvaa, mutta on koukussa työhön. Julia oli samanlainen. Lämmin vastasyntynyt pötkylä ei sittenkään saanut sammutettua hänen intohimoaan asioiden ratkomiseen, yhteensovittamiseen ja ihmisten auttamiseen, hän halusi yhä hivuttautua aina vain lähemmäs vaikeista vaikeimmin tavoitettavaa totuutta.

Julia ristii jalkansa tuolissaan. »Antaa palaa, kerro mitä tiedät», hän kehottaa.

»Ota hyvä asento», Jonathan sanoo. »Olivia vaikuttaa, ikävä kyllä, tyypilliseltä iSukupolven edustajalta.»

RIKOSTUTKINNAN ABC: ÄLÄ OLETA MITÄÄN, ÄLÄ USKO MITÄÄN, KYSEENALAISTA KAIKKI.

Kadonnut: Olivia, 22. Ei aiempaa katoamis- tai mielenterveyshistoriaa. Nähty viimeksi valvontakameratallenteella kävelemässä umpikujalle. Ei näköhavaintoja sen jälkeen.

Etsintää johtava ylikomisario Julia Day tietää mitä on edessä: epätoivoisen perheen rauhoittelu, kellon armoston tikitys, unettomat yöt – kadonneen etsintä on aina kilpajuoksua aikaa vastaan. Mutta tämä tapaus on erilainen, sillä joku on juuri uhannut Juliaa, ja hänen perheensä turvallisuus riippuu yhdestä asiasta: poliisi ei saa löytää Oliviaa.

Älykäs ja nerokkaasti kirjoitettu trilleri, jonka lukuisat hengästyttävät käänteet saavat lukijan leuan loksahuttamaan.

– DAILY EXPRESS

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52166-3